

DADZIS

1981

3

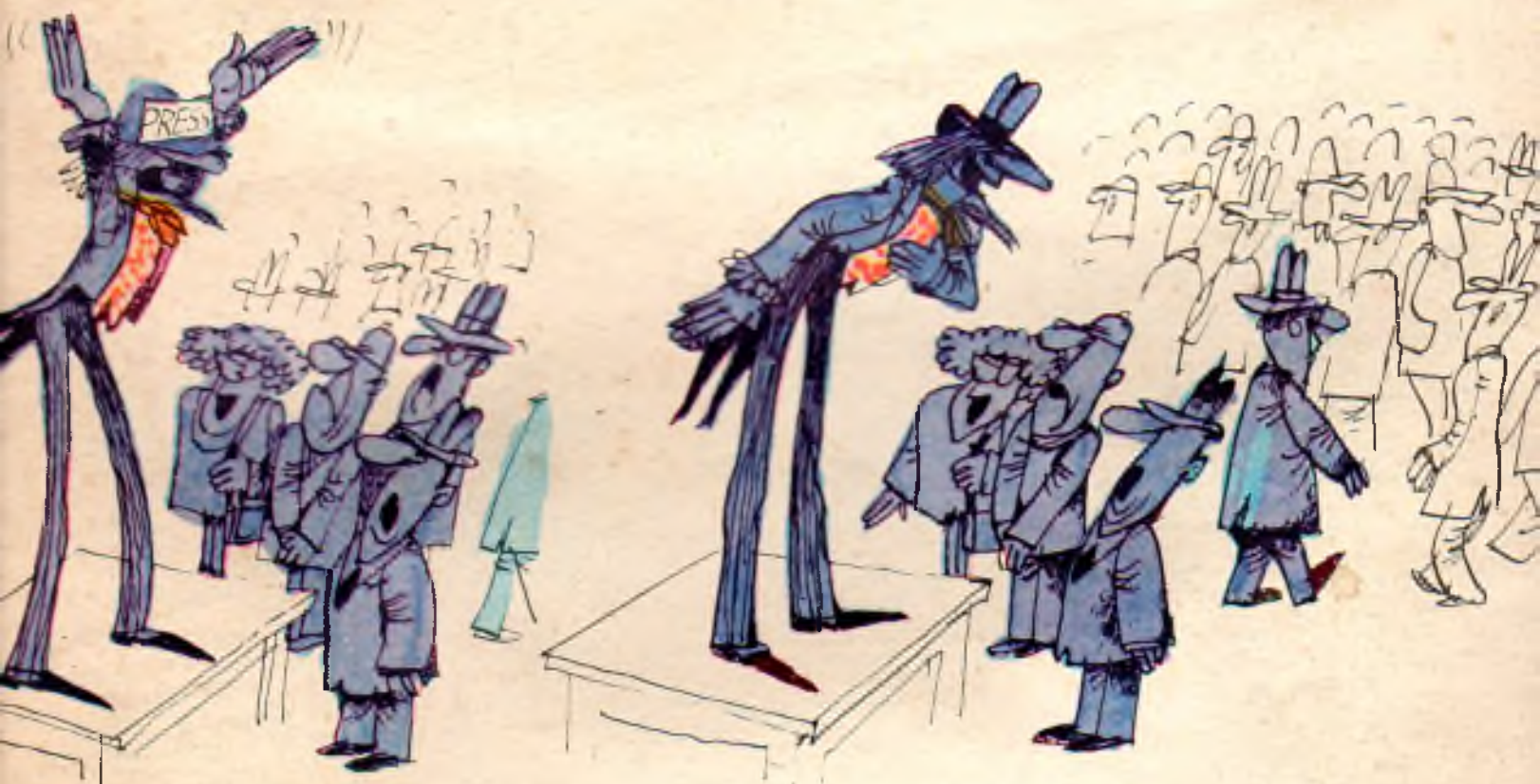
SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESĒ

© LKP CK izdevniecība,
"Dadzis", 1981.

Nr

- Uzkāpi paskatīties, cik plaši apvāršņi?
- Izlasi, te ir vēl plašāki!

GODĀJAMĀIS «DADZI»!

Gribu darīt Tev zināmu, ka Saldus vilnas apmaiņas punktā ir vairāk nekā divāna apmeklētāju apkalpošanas kārtība. Spried nu pats! Pagājušā gada 20. decembrī te notika šāds gadījums. Pirmajai no trim apmeklētājiem, kas bija pirms manis, upmainīja vilnu bez vārda runas. (Un kā gan citādi varēja būt, ja redzumā vietā pie sienas stāvē divi maiši cilvēka augumā, pilni ar dziju!) Dodot dziju otrajai, darbiniece aizrādīja, ka vilnas esot par maz, bet gan jau viņa atnesīsot citreiz. Trešās sievietes maišņu ar vilnu nolika kaut kur aiz letes un pateica: «Ejiet pastaigāties. Pēc dzijas atnāciet vēlāk, jums nekā nepazudīs...» Man tika sāpīgi, lai es savu maišeli neapmetu netaisu valā, jo mainot tik ātri, kam dzija jau iepriekš nolikta.

Godājamais «Dadzis»! Divdesmit gadus nesu vilnu uz apmaiņas punktu un man allaž to tūlīt apmainīja pret dziju. Vai apkalpošanas kārtība tagad būtu mainīta? Ja tā, tad iemāci mani, «Dadzis», kas jādara, lai arī man dziju iepriekš noliek.

R. BUŠS,
Saldus raj.

«DADZĪT»!

Vai Tu zini, cik ilgi lietojams jauns motocikls «IŽ-Jupiter-3»? Līdz tam brīdim, kamēr motociklam pārtrūkst kāde. Tālāk jārtkojas šādi: jāiestumj motocikls grāvī (atbrīvojot ceļu satiksmei), jānoņem akumulators, jāiet uz tuvāko motociklu veikalu, jānopērka jauns motocikls un jāturpina braukt iecerētajā virzienā.

Tā izdarība ar akumulatoru vajadzīga tāpēc, ka jaunu uzpildīt nav iespējams. Akumulatorus nepilda ne speciālā ražošanas uzņēmuma «Autoserviss» 3. apkalkes stacijā Iecavā, ne citur, bet par kēdēm un citām «IŽ» rezerves daļām veikalos un šajās servisa apkalkes stacijās saņemam standartā atbildi: «Nav, nav, nav!»

Vai Tu, «Dadzīt», nevari pateikt, kam tad īstēni tāda apkalkes stacija vajadzīga? Tā esot republikā vienīgā, kur remontē motociklus!

A. RĀJEIS,
Jelgavas rajonā

ESI SVEICINĀTS, «DADZI»!

Dzīvoju Jelgavā, Berdīčevska ielas un Brīvības bulvāra stūrī. Te notiek divāna lietas. Apmēram pirms gada kāda smagā automašīna ieskrēja mājas stūrī, pēc tam kāda cita grāvi, vēl pēc

neilga laika krustojumā sadūrās divi smagi piekrauti automobiļi. Līdzīgs gadījums notika arī pagājušā gada 26. oktobrī, kad smagā automašīna saskrējās ar otru tādu pašu.

Gandrīz jāsāk domāt, ka šis krustojums ir apburts. Kā Tu domā, «Dadzis», cik automašīnām vēl jāsaskrienas, lai šeit uzstādītu luksoforu?

A. MOZAĻEVSKA, Jelgavā

CIENTĀIS «DADZĪT»!

Kādā saulainā ziemas dienā aizgāju uz Rīgas Zooloģisko dārzu. Acis priecēja gan daudzie dārza iemītnieki, gan šo iemītnieku mitekļi. Sevišķi ir palaimējies lāčiem. Viņiem pieder visjaunākā un modernākā pils!

Bet pašā Kīšezerā krastā, uzkalniņā, stāv īpatnēja celtnē. Pieeju tuvāk, un manām acīm paveras noslēpumaina un vienlaikus baiga aina: pagrabtelpas valējās durvis iebīdīta veca krāsas mucas. Satrunējušas kāpnes, kas nobārstītas ar stikla šķembām, uzved mani augšā — te loģiem rāmji izgārti, terases apmales izlauztas, grīdas piemētātas stiklu lauskām...

Un, zini, «Dadzīt», man radās domas, vai tikai šeit nemītninās kāds noslēpumains zvērs, kam vajadzīgi šādi īpaši uzturēšanās apstākļi.

Interesanti būtu zināt, kas tas ir par faunas pārstāvi!

Ar cieņu
A. KLAUCĀNE,
Rīgā

SVEICINĀTS, GOD. «DADZĪT»!

Talsu pilsētā jau krietni sen ne ar uguni nevar sameklēt sērskociņus! Talsiniekiem pat nebija, ar ko aizdegt Jaungada eglīti svecītes. Arī rajona veikals sērskociņu nav. Tie tagad jāpērka Tukumā. Pagājuši vasara un rudens gan bija neparasti slapji. Varbūt tas ir ietekmējis sērskociņu sagādī?

«Dadzīt», esi, lūdzu, tik laipni un pajautā par šo lietu Talsu rajona Patērētāju biedrību savienības vadībai, kāpēc mēs esam atstāti bez uguns iegūšanas rīkiem.

Tavu palīdzību lūdz
A. SILINS,
Talsu ra.

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS: Kāpēc vecmīlgrāvieta I. Pokšāne nav apmierināta ar pastnieku darbu? Pacinākas viņai izsūtīta no Daugavpils pērnā gada 24. decembrī, Vecmīlgrāvi saņemusi jau 26. decembrī.

ATBILDE. Tas tiesa. Bet paziņojumu par pacināšanas pienākšanu 15. sakaru nodaļas darbinieki adresēto piegādājuši tikai 31. decembrī.

Dr. SINEP

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«TUMŠAS UN GAIŠAS DOMAS»

Rīgas rajona patērētāju biedrības veikalā Dzirnau ielā nāca prātā gan pircējiem, gan «Dadzim» pagājušā gada 22. numurā. Tām lemeslu deva halogēnu lampas, kuru kvalitāti nebija iespējams pārbaudīt.

Tirdzniecības un preču kvalitātes noteikšanas Valsts inspekcijas priekšnieks b. K. Āboliņš mums atbild, ka Vietējo tirdzniecības uzņēmumu pārvalde devusi norādījumu tirdzniecības uzņēmumam «Starts» izgatavot iekārtu, lai minētās spuldzes varētu pārbaudīt.

«MĪĻO «DADZĪT»!»

tajā pašā 22. numurā rakstīja mūsu lasītājs V. Meizavietis no Viļakas. «Erzēpoles ielas iedzīvotāji ir izturīgi ļaudis, bet to, kas pēdējā laikā notiek ar viņu ielu, ne vairs saprast, ne izturēt.»

Balvu rajona izpilddomkomitejas priekšsēdētājs b. J. Dūda savā vēstulē dara zināmu, ka mi-

nētās ielas pilnīgs kapitālais remonts paredzēts 1981. gada plānā. Celtniecības darbus izpildīs 11. ceļu būvniecības rajons.

««DADZĪT»!»

vairāki līvānieši rakstīja pagājušā gada 22. numurā. «Palīdz mums, kas dzīvojam biedrības ielas 3. namā, salabot mājai jumtu.»

Uz līvāniešu vēstuli atbildēja Preiļu rajona izpilddomkomitejas priekšsēdētājs b. J. Blaževičs. Viņš raksta, ka jumta bojājumi likvidēti 1980. gada 18. decembrī. Līvānu dzīvokļu saimniecības pārvaldes iecirkņa meistars A. Piskunovs par nolaidību brīdināts.

«VISI CEĻI VAĻĀ»

Iepirkumu meklējumos ir jelgavniekiem, kas dzīvo mikroautobusu rūpnīcas jaunajā dzīvojamā masīvē. Par to «Dadzis» rakstīja 22. numurā.

Tagad celtniecības ministra vietnieks b. A. Krois mums atsūtījis vēstuli, kurā norāda, ka Jelgavas celtniecības trests 1980. gadā strādājis neapmierinoši, par ko tresta pārvaldnieks L. Kotļars stingri brīdināts. Pašlaik tresta vadība cer tirdzniecības centra «A» korpusu nobeigt jau šajā gadā.

«AR MAKŠKERI»

un trim tūkšām farbām «Dadzis» bija aizgājuši uz padomju saimniecību «Medumi». Taču zivs tur viņš neatrada.

Daugavpils rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. V. Rozovs mums raksta, ka tuvākajā laikā Medumu ezera zivju krājumu papildinās ar vērtīgām zivju sugām. Paredzams, ka visi ar to saistītie izdevumi atmaksāsies jau 11. piecgadā.

Sovhoza «Medumi» direktors G. Jaščenkovs galvenais zootehniķis I. Jellisejevs un galvenā grāmatvede L. Pankina par pieļautajiem trūkumiem saimniecības darbā brīdināti.

— KO ŠODIEN JUMS SKOLĀ STĀSTĪJA?

— PAR DZIESMU «DAR MAN, TĒVIS, PASTALIŅAS, SKOLĀ IETI MAN GRIBAS»... BET ES TĀ ARI NESAPRATU, KAS TĀS PASTALIŅAS TĀDAS IR!

K. LIEDE

RĒKINS PAR TAUPĪBU

Īsi pirms Jaungada līdz redakcijai nonāca ziņa no Talsiem, ka tur metālapstrādes rūpnīcā plaši izvērstā taupības kampaņa. Pateicoties rūpnīcas vadošo darbinieku — direktora vietnieka V. Vadziņa un galvenā inženiera I. Colnas — acīgai modrībai ietaupīts daudz dāņu, papīra, metāla un degvielas, kā arī saudzēta ražošanas tehnika un furklāt nav izvazāts neviens krikstītis gatavās produkcijās!

Tā kā līdz šim par iepriekš minētās rūpnīcas darbu tik ļabu atsauksmju nebija, vēsts no Talsiem izraisīja zināmu neticību. Tāpēc lika nolemts, ka jāaizbrauc un jāapskatās uz vietas, kas tur ir un kas nav. Tagad var teikt, ka dzirdētās ziņas par lielo taupības pasākumu Talsu metālapstrādes rūpnīcā atbilst patiesībai. Sasniegumi patiešām ievērojami, tāpēc raksturosim tos mazliet sīkāk.

1. Dāņu un citu celtniecības materiālu ietaupīts daudz. Faktiski tieši tik, cik nepieciešams paprāvas noliktavas uzbūvēšanai, kurā varētu glabāt dažādas ķīmikālijas un ātri uzliesmojošas vielas, kas pašlaik izmēģinātas pa visu rūpnīcas teritoriju.

2. Arī ziņas par papīra taupīšanu nav pārspīlētas. Per to vislielākā atzinība pienākas noliktavas pārzinei A. Tjapkinai, izsniedzot materiālus, viņa nav rakstījusi nekādas pavadzīmes. Rezultātā gan ir pazudušas daudzas nerūsējošā skārda loksnes, toties papīrs ietaupījies!

3. Par ietaupītā metāla daudzumu ir ļoti precīzi dati. Kad 1980. gada 1. oktobrī notika revīzija, noliktavā konstatēja 15,6 tonnas metāla, kas paredzēts nažu ražošanai. Tā kā pērnā gada deviņu mēnešu plānu nažu, dak-

šīnu un karošu ražošanā rūpnīca izpildījusi tikai par 59,7 procentiem, varam secināt, ka ir ietaupīts arī daudz tā metāla, kas citādi būtu iznīkējis dakšīnām un karotēm.

4. Valodas par degvielas taupīšanu īpaši atbilst patiesībai. Te gan nepieciešams neliels precizējums: taupīts galvenokārt benzīns «A-76», ko rūpnīcas šoferi 9 mēnešu laikā ir izlietojuši tikai 1532 litros vairāk nekā paredzēts pēc normām. Toties benzīna «A-72» pārlieņi ir 3264 litri.

5. Nav iemesla apšaubīt, ka ražošanas tehnika arī ir regulāri taupīta. Īpaši tas noticis mēnešu pirmajās dienās. Piemēram, 1. oktobrī rūpnīcas darbinieki mašīnas ir ļoti saudzējuši un saražājuši produkciju tikai par 400 rubliem. Lai būtu skaidrāks priekšstats, cik pamatīga ir bijusi tehnikas saudzēšana, jāatzīmē, ka šī paša mēneša pēdējā dienā produkciju saražoja par 20 tūkstošiem rubļu.

6. Simtprocentīgi īstenībai atbilst fakti par gatavās produkcijas rūpīgu glabāšanu. 1980. gada 1. oktobrī rūpnīcas noliktavā bija 23 169 dakšīņas, 16 327 galda karotes, 7441 tējkarote un daudz, daudz citu virtuves piederumu. Diemžēl šī glabāšana ir negatīvi ietekmējusi rūpnīcas produkcijas realizācijas saistību plānu. Tāpēc tas izpildīts tikai par 87,9 procentiem...

No visa minētā izriet, ka Talsu metālapstrādes rūpnīcā pērnā gada pirmajos deviņos mēnešos patiešām bija izvērstā pamatīga taupības kampaņa, kuras rezultātā par gatavās produkcijas realizācijas saistību neizpildīšanu vien rūpnīca ir samaksājusi 20,2 tūkstošus rubļu soda naudas!

J. JAUNS

V. ARDASOVŠ

I. MELGAILIS

— TAS JAU IR LIELĀKS PAR LIELO KRISTAPUI

T. SERGIJENKO

A. ANDREEVS
(«Stāršel», Sotija)

Dailes pilnas sirdis

Skriboniāns, pilsētas muncipija vietvaldis, sēdēja mājās un baudīja vakara vēsumu, lakstīgalas dziesmu un vīnu, ko dzēra.

Pie durvīm piekļāvēja. Skriboniāns aizgāja atvērt. Ārā stāvēja miesnieks Jukunda. Viņš plati smaidīja un teica:

— Gribu ar tevi aprunāties...

Namatēvs ievada viesi ātriņā, paņēma no plaukta kausu, ielēja vīnu un pamāja: dzer.

Miesnieks iedzēra, noklākšķināja, iesaucās:

— Var redzēt, tu pazīsti mantul! Šim vīnam ir saules garša!

— Cilvēkam ir jādama par savām nīēm, — Skriboniāns ar cieņu atbildēja.

— Un kausi ir no alabastra! — Jukunda turpināja. — Kas uz tiem rakstīts?

— «Dzer, draugs, no manis», grieķu valodā. Man tos pērn uzdāvināja kāds mūsu pilsētas pilsonis.

«Blēdis tu esi!» miesnieks domās iesaucās. Iztukšojis kausu, viņš parādīja figūriņu uz plaukta.

— Kas tas tāds?

— Tas ir Kupidons. To man iedeva zeltkalis... Esmu piemirsis viņa vārdu...

— Bet tā zaļā viņam blakus?

— Dieviete Hekate, Jaspiss. Izdariju vienam cilvēkam nelielu pakalpojumu, un viņš...

«Izspiedējs!» Jukunda nodomāja, piecēlās un, neslēpdams sajūsmu, sāka aplūkot plauktā saliktos priekšmetus.

— C-c-cl Cik skaistas mantas te savāktas! Gredzeni ar kamejām! Un tas vīna trauks ar rokuriem kā čūsku galvas! Kas tas par metālu?

— Sudrabs, — Skriboniāns atbildēja.

— Tieši tā bija domājis! Un tā dejotāja ir no zilonkaula, vai ne?

— Jā. Skaties, kad viņai piespiež šo izcilniti, atveras caurumiņš un iztek piliens vijoliņu eļļas. Tā ir kāda Kapadokijas tirgoņa dāvana manai sievai. Šarp citu, man arī ir piemiņa no viņa — šis duncis, kas izrotāts ar ahātu. Agrāk ahāts bija zilzaļš, bet ar laiku izbalēja.

— Ko lai dara, šai saulē nekas nav mūžīgs, — miesnieks sacīja.

— Nekas nav mūžīgs, — Skriboniāns piekrita. — Izņemot zvaigžņotās debesis virs mums un dailes jūtas, kas piepilda mūsu sirdis.

Jukunda pavērs uz vietvaldi, uzmeta skatu plauktam un jau gribēja kliegt: «Ak tad daļuma jūtas, ko! Kukuļpēmējs! Vai tiešām nav likuma tādiem kā tu!» Gribēja, bet tai pašā mirklī atcerējās, kāpēc bija atnācis, un saldā balsi teica:

— Tas, ko tu teici, man ļoti patika. Tādas pašas jūtas pilda arī manu sirdi. Un tikai tāpēc vaicāju tev: piedod man, bet kāpēc tu esi salicis šīs skaistās lietas uz veca, neglīta plaukta? Jā, jā, es saprotu, tu esi noslogots ar darbiem muncipijā, tev nekam citam neatliek laika. Atļauj man tev palīdzēt! Nesēji atgādās uz tavu māju skaistu sešu plauktu sekciju, ko no abām pusēm balstīs Sīrijas ciedru kokā griezti lauvas. Šis koks ir vienīgais, kas cienīgs būt par pamatu šim krājumam! Bet tu, es ceru, neaizmirsīsi mani, kad dalīsi pilsētas zemi dārziem, ko neapliek ar nodokļiem.

ŽĒLO NU!

Biju aizstaigājis uz Daugavmalu izvēdināt galvu. Skatos, viens lamzaks sēž uz krasta nostiprinājuma mūra un raud. Asaras kā cūku pupas birst taisni Daugavas vijņos. Mani ieraudzījis, raudullis sauc:

— Mīļais cilvēk, panāc šurp!
— Nu, kas ir!
— Iegrūd mani Daugavā.
— Dullis esi, vai?
— Negribu veirs dzīvot. Brūte mani pameta.

Man sanāk dusmas, ka vīrietis tādu nieku dēļ grib sev galu darīt.

— Nu tad ņec lekšā, negaudo! — es saku.

— Nevaru, — šis činkst. — Pašam sevis žēl. Palīdzī, esi cilvēks! Iegrūd mani!

Redzu, ka šim tiešām dullums galvā iesēdies. Būtu jāmēģina glābt.

— Vai tā brūte tik vērtīga! — prasu.

— Vērtīga gan. Strādā ēdnīcā. Visu laiku mani cienāja, bet nu — stop! «Vairāk nevaru tevī barot», saka. «Mums tagad pašiem ir cūkas.» Melo, skurtele! Skaidrs: atradusi citu. Tagad stopē tam visu rīklē.

Iztaujāju, kurš ēdnīcā bezsirde strādā, kā viņu sauc, un tad saku:

— Ejam mājās! Šitā izlaidīgā sleišķa dēļ nav vērts slēcināties.

— Ko, vai tu viņu pazīsti! — pašnāvnieks kļūst jostrs.

— Nuka pazīstu. Dranķīgs sleišķis, — es apgalvoju un nobrāķēju pa visām līnijām, lai gan īstenībā to melnieti neesmu pat sapos mātījis.

— Bet varbūt tu ļauc ar citu! — pašnāvnieks ļaubās. — Saki, vai viņai ir šitāds deguns! — Lamzaks ar pirkstu saplacinā savu degungalu.

— Tieši tāds.

— Bet vai mugurā zem kreisās lāpstiņas ir kārpai!

— Ir, ir.

— Un virs labās kājas ceļgala dziļmumzīme pleckapeika lielumā!

— Kā tad. Varbūt trīskapeika, varbūt pleckapeika lielumā — ar centimetru neesmu mērījis.

Pašnāvnieks pielec kājās.

— Tiešām, tu viņu pazīsti! Bet nu pasaki, puīnī, ko tu manai brūtei uz muguras meklēji! Kam virs ceļgala gramstījies? Tu, nēleli, esi viņu man atvilis! Nāc nu šurp...

Mani sagrāba divas ķetnas kā spīlēs, pacēla gaisā, un es lalldoju Daugavā. Laime, ka viens matrozis piefita mani aiz matiem izvilka krastā. Cepure, tā gan pagalam.

PĒTERIS ĒTERIS

BEIDZOT

Ja jums kāds apgalvo, ka brist pa dubļiem ir patīkamāk nekā solot pa kārtīgu ceļu, neticiet tam. Tieši tā, kā nenoticēja Zajeņleku sovhoztehnikuma «Zaļās muižas» iedzīvotāji. Tāpēc viens no viņiem ņēma un uzrakstīja vēstuli «Dadža» redakcijai. Tas bija 1979. gada beigās. Autors sūdzējās, ka nesalabotā ceļa dēļ cilvēkiem esot jābrīn pa dubļu jūru.

Ielgavas rajona Lauksaimniecības pārvalde sūdzības autoru iepriecināja: toreizējais sovhoztehnikuma direktors b. Remeltis apņēmies minēto ceļa posmu sakārtot līdz 1980. gada 10. janvārim. Vai nu tādēļ, ka dienas bija par īsu, bet varbūt arī tādēļ, ka naktis par garu, taču fakts paliek fakts — ceļu nesalaboja. Par to vēstules autors ziņoja redakcijai atkārtoti.

Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Celms pārādīja slavējamu operatīvitāti.

«Ielgavas rajona Lauksaimniecības pārvalde paziņo, ka, atkārtoti pārbaudot b. Kronbuša rakstā minēto ceļa posmu Zajeņleku sovhoztehnikumā, konstatēts, ka saimniecības direktors b. Remeltis nav organizējis ceļa salabošanu ziemas apstākļos. Lauksaimniecības pārvalde atkārtoti uzdevusi sovhoztehnikuma vadītājam salabot ceļa posmu

līdz 15. maijam. Saimniecības direktoram b. Remeltim aizrādīts uz paviršu attieksmi pret pilsoņu iesniegumiem...»

Te nu katram kļūst skaidrs, ka ceļam «Zaļās muižas» tagad jābūt kā galdam. Izlasot nākamo Ielgavas rajona Lauksaimniecības pārvaldes vēstuli, gribas aut kājās balles kurpes un doties uz Zajeņlekiem.

«Sniedzam papildu ziņas,» pagājušā gada 26. jūnijā b. Celms vēl rakstīja. «Minētais ceļa posms Zajeņleku sovhoztehnikumā ir salabots...»

Te laikam gan bija iespēja piemētināt — beidzot salabots. Katrā ziņā ne mazums ūdeņu aiztecējis kopš sākās sarakstīšanās par iekšējo ceļu labošanu. Lasītājam, protams, šķiet, ka nu beidzot šī problēma ir atrisināta. Dilemžēl...

«Turpinām brist tos izgandētos ceļus dzīvojamo māju teritorijā...» pagājušajā rudenī redakcijai atkal rakstīja viens no «Zaļās muižas» iedzīvotājiem.

Tiesa, apstākļi levērojami uzlabojās, kad dubļi sasala. Tikai jāšaubās, vai vietējo iedzīvotāju prieki būs ilgi. Ja līdz pavasarim ceļus neizlabos — būs jāšak brist.

A. KNIEDE

G. BENZIN

— NU, KĀ DĒLS!
— AIZ GABENĀMIEM

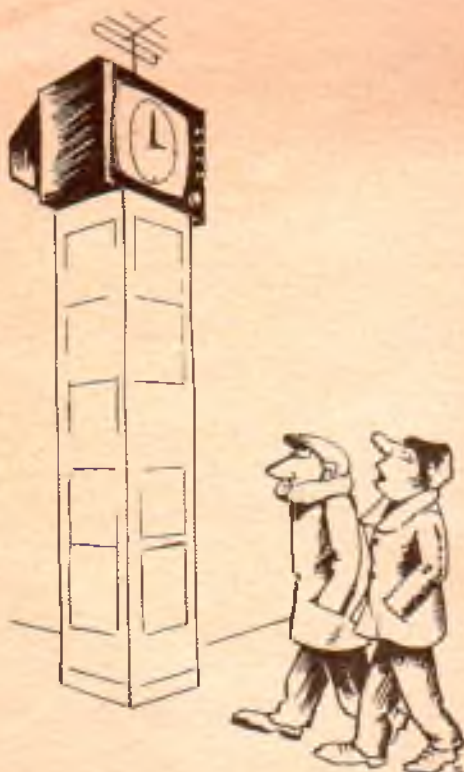
E. RUSMANIS

PIEVILŠANĀS

Nopirku laikrakstu un pāris kartiņu,
ko draugiem svētkos sūtīt.
Lūk, galdinš kloskā, kur lieku somu
un pirkumus,
un maku meklēju,
kur ielikt atlikušo naudu.
Ir sauļā kapelkas,
bet maku nav...
Jauns, pērlīfēm klēts,
maks bij skaists.
Kāds savu spieķi bija blakus nolīcis...
Varbūt tur sakars!
Ak kā gan tikai neplevījas cilvēki!
Varbūt visvairāk tas,
kurš nozog tukšu maku!

A. MUKANS

— JĀ, TAGAD ES TICU, KA RĀDA PAREIZU LAIKU!

Bez rūpēm un raizēm

Motocikls «Java-350» pazuda bez pēdām. Pazuda 1980. gada augustā no apsargājamās maksas stāvvietas, kas atrodas Ogrē, Skolas ielā. «Da-dža» korespondents šo nozūšanu bija paredzējis tieši pirms diviem gadiem — 1978. gada augustā kritiskajā rakstā «Liekas klapatas».

«Kā viens dežurants var apkalpot divus apsargājamo maksas stāvvietu laukumus un vēl atbildēt par tajos esošajām materiālajām vērtībām?» korespondents brīnījās. «Mašīnu īpašnieki, zinot, ka dežurants pa nakti skraida starp abiem laukumiem, nespēdams pienācīgi uzmanīt ne vienu, ne otru, lec stāvus gaisā un skrien skatīties uz savām stāvvietā atstātajām milulēm. Un plēš matus, redzot, ka dežurants joprojām ir viens, bet stāvvietas — divas.»

Toreiz Sadzīves pakalpojumu ministrijas darbinieki, izlasījuši rakstīto, saprotoši nošūpoja galvas.

— Jā, nūdien! — viņi piekrita. — Ar tādu kārtību stāvvietā...

Un ministra vietnieks b. L. Lepins atbildēja redakcijai:

«Tā kā ekspluatēt divas atsevišķas stāvvietas ir apgrūtināsi, sadzīves pakalpojumu kombināts ir griezies pie Ogres rajona izpildu komitejas ar lūgumu izskatīt jautājumu par stāvvietu apvienošanu. Ogres pilsētas izpildu komiteja, kurai vēstule tika nosūtīta caurskatīšanai, atbildēja, ka stāvvietu apvienot neesot iespējams, jo tiek likvidēts īsākais ceļš uz staciju.»

Ministrijas atbildē vainīgie, kas tiešuprāt bāž sprungulus maksas stāvvietu darba tālākas uzlabošanas rītepos, bija norādīti ļoti skaidri. Bet Ogres pilsētas izpildkomiteja palika pie sava:

«Būvējot minētās stāvvietas, tika noteikts, ka sakarā ar kājnieku trošu, kurš uzbūvēts starp stāvvietām, abas maksas stāvvietas nebūs apvienojamas. Sadzīves pakalpojumu kombināts tādai variācijai piekrita, bet vēlāk griezās ar lūgumu atļaut stāvvietas apvienot. Ogres pilsētas izpildkomiteja nekad tam nav piekritusi.»

Bez šaubām, uzzinājuši par izpildkomitejas nostāju, dežuranti atkal sāka vilkt to pašu veco meldiņu.

— Tātad stāvvietas ir divas? — viņi vaicāja kombināta administrācijai.

— Divas... — administrācija atbildēja.

— Bet dežurants tikai viens?

— Viens... — administrācija atbildēja.

— Viens dežurants nespēj uzraudzīt divas stāvvietas! — dežuranti kategoriski paziņoja. — Vai nu izdomājiēt kaut ko, vai arī mēs sakām jums sveiki!

pakalpojumu kombināta administrācija bija kļuvusi pielaidīgāka.

— Būs labi! — administrācija teica. — Jūs domājat, ka ir divas stāvvietas, ministrijā domā, ka ir divas stāvvietas, izpildkomitejā domā, ka ir divas stāvvietas, bet mēs uzskatām, ka Ogrē stāvvietā ir tikai viena! Un, lai jūs sāktu domāt tāpat, mēs otrajā stāvvietā iekārtosim mehāniskos vārtus. Nospied pogu — vārti atveras. Vēlreiz nospied — veras ciet... Mehānizācija! Automatizācija! Progress!

Pogu spiešanas perspektīvas bija patiesi rožainas. Dežuranti jau redzēja sevi pie tām. Piespied — un visas līdzslnējās problēmas izčākst kā pērns sniegs.

Diemžēl solīts makā nekrit. Stāvvietas dežuranti par to lieku reizi pārliecinājās paši.

— Būs! — viņiem teica pēc pusgada.

— Būs! Būs! — viņiem teica pēc gada.

Dežuranti turpināja dežurēt. Pa vienam. Divpadsmit stundas pēc kārtas. Dzēra kafiju, lai varētu mundrāk izlēkāt starp divām stāvvietām, un centās nedomāt par to, ka tuvākā tualete ir dzelzceļa stacijā, bet cilvēks nav iekārtots tā, lai divpadsmit stundas pēc kafijas dzeršanas viņam nekur nebūtu jāskrien.

Un tad... Tad kādā nebaltā brīdī nozuda motocikls.

— Ahā! — kombināta vadība bija stāvus gaisā. — Ak tā gan! Jūs pieļāvāt! Jūs nenodrošinājāt! Mēs jūs sūdzēsīm tiesā! Maksāsiēt cietušajam raudādami!

— Bet līgumā ir minēts, ka administrācijai jānodrošina strādājošiem normāli darba apstākļi... — dežuranti centās iebilst. — Kur tad ir jūsu solītās pogas, kur mehāniskie vārti? Ja nevarat iekārtot vārtus, vismaz nodrošiniet pilnu štatū — atsevišķi dežurantu un atsevišķi sargu. Tā vismaz ir izdarīts Rīgas stāvvietās. Pretējā gadījumā būs kā ar motociklu, būs kā ar nozūdušo radio uztvērēju jaunatklātajā trešajā stāvvietā Upes prospektā...

Un tad Ogres rajona sadzīves pakalpojumu kombināta direktors biedrs Kaminskis teica spārnotus vārdus:

— Ja kādam nepatik mūsu kārtība, lai iet, kur gribi!

Atklāti sakot, tas ir visu sasāpējušo problēmu atrisināšanas optimālākais variants. Kam nepatik kārtība, kāda tā ir, lai iet. Kālab kaut ko uzlabot, ja var dabūt citus, kas strādās — vismaz kādu laiku —, tāpat kā strādāts līdz šim... Protams, vēlams pieņemt naudīgākus, jo segt zaudējumus cietušajiem automoto-īpašniekiem no personiskās dežuranta aldiņas nav tik vienkārši.

Un viss būs kārtībā. Bez pogu

MĒNESSĀKUMS, MĒNEŠBEIGAS

Mēnessākums. Darbi kritas.
Veiti neryu zāles rītas...

Visur
skaļi brēkā: Ko lai dara!
Pietrūkst lērauda un vara.
Vagoni nav aizsūtīti...
vatē solījumi līti...
Vīri,
liknējot pie darba gaida,
tik ar mokām zāvas valda.

Daži,
stājušies pa trijiem lokā,
skalo pļāpūdeni rokā,
paši brīnīdamies skafās,
kā tas sagaidz mufēs piatās.

Citi,
kuri zin, kā darbā klājas,
gluži vienkārši sēž mājās.
— Tik un tā — tur nav ko darīt.
Vorbūt — jāaiziet būs parīt.
Tāds ir mēnessākums, biedri,
mēnešbeigās — tad līs sviedri...
Kad jau visa kā būs gana —
sāksies dārgā «sturmēšana».
Tad jau rausim kā pa palēm.
nedomāsim vairs par alleim!
Svētdiena vai darba diena —
plānu... plānu! trauksme viena.

Lēkšojot šo mēnešreizi,
kaut kas saiet arī greizi.
Tūdaļ tauta kā ar zāģi:
— Atkal ražojāt mums brāķi!
— Atkal belīāt mums pa makul!
— Vai tas nav mazliet par traku!

Tiesa —
laiks ir prasīt — un jo skarbi:
— Atbildi par savu darbu!
Ne par menu, ne par iavu —
pirmām kārtām — pats par savu.

Ticam —
nebūs jākar tad pie zvana
mēnešbeigu «sturmēšana».
Plika plāna laisīšana!

KLEKŠĪŠI

«Dežūrdienā neizfīrot klasi, e-
reizē uzlietu traipu uz saviem
vecākiem.»

«Ja varētu vienatni apvienot ar
kollektīvu, tad skolotājam būtu
miera dzīve.»

«Saimnieks liek kalponei pār-
dot sviestu, zirgu un citādas lau-
ku izstrādājumus.»

«Vienkāršiem apspiedēju slo-
gam kļūstot par divkāršu, tas ir
daudz grūtāk panesams.»

«Veronis pakļuva zem dzīves
ritā un tad saprata, ka nav
daudz ko domāt par nākotni»

«Revolucionāri savā laikā ci-
nījās ar leročiem rokās, bet mūsu
laikā cīnījās ir apgādāti ar aug-
stu tehniku un darba drošību»

No skolēnu sacerējumiem
izrakstījis
A. BARISJANS

U. MEZAVILKS

D. BREIKSS

TELEGRAMMA

Agri no rīta pie durvim kāds zvanīja.
Kad atvēru durvis, manā priekšā stāvēja past-
nieks.

— Telegramma! — viņš teica. — Lūdzu, pa-
rakstīties!

«Dārgais Jāzepin,» telegrammā bija rakstīts.
«Apsveicu Tevi dzimšanas dienā. Sveiciens no
visiem radniekiem. Tante Mīle.»

— Kas tur bija atnācis? — sieva no virtuves
jautāja.

— Pastnieks, — es teicu. — Tante no Vents-
pils apsveikuma telegrammu atsūtījusi.

— Rādi šur! — sieva to pakāra no manām
rokām. Izlasījusi viņa secināja: — Skaidrs! Pār-
bauda, vai mēs netaisāties šķirties. Droši vien
jau līgavu tev ir sameklējusi. Vecā ragana! At-
radusi iemeslu Varbūt uzkersies!

— Ko tu izdomā? — es brīnijos. — Kas par
līgavu? Atcerējās manu dzimšanas dienu un at-
sūtīja telegrammu. Kas tur sevišķs? Parasta tele-
gramma.

— Nav vis parasta! — sieva atcirta. — Mani
nepiemānī! «Dārgais Jāzepin!» Gadiem neapsvei-
ca, bet te pēkšņi «dārgais!» Skaidrs — kaut ko
no tevis grib. «Apsveicu tevi dzimšanas dienā!»
Vai tad tev kāda apala jubileja? Varēja atsūtīt
vienkārši pastkarti, ja jau tā gribēja. Bet nē —
nepazēloja naudu telegrammai. Kur tad tā būtu
jāsteidzas? Līgava laikam steidzina! Un tad vēl —
«sveiciens no radniekiem!» Visi jau laikam zina,
vienīgi es kā mulķe neko nenojaušu.

— Kas par iedomām! — mēģināju iebilst.

— Pagaidām man nav nekādas līgavas!

— Ak pagaidām! — sieva iesaucās. — Tātad
man tomēr ir taisnība! Vari man neko nepa-
skaidrot...

— Par ko jūs strīdaties? — gaiteni iepeldēja
sievasmāte. — Kas par lietu?

— Jāzeps taisās iet prom, — sieva paskaidroja.

— Jau sen laiks, — sievasmāte piekrita. — Ci-
tādi nokavēs darbu.

— Ne jau uz darbu, — sieva uzbrēca. — Viņš
grib iet pie citas! Lūk, jau telegramma pienākusi.

Sievasmāte uzmanīgi izlasīja telegrammu.

— Nomerinies, bērni! — viņa mīlīgi teica.

— Nekur tavš Jāzeps prom neiet. Tu neesi pa-
reizī sapratusi. Tante vienkārši liek manīt, ka
viņa nonākusi materiālās grūtībās. Tuvākie radi-
nieki pašreiz palīdzēt nevar, tāpēc viņa lūdz, lai
jūs viņai aizdotu kaut cik naudas. Tādas tē-

— Nu gan tu mani iepriecināji! — sieva no-
pūtās.

— Domāju, ka Jāzeps pratis atteikt tā, ka viņa
tante neapvainosies, — sievasmāte, mīļi smaidī-
dama, paskatījās uz mani.

— Pacientišos, — es nomurmināju un devos
uz darbu.

Darbā pie manis pienāca kolēģis Klaudijs Kaz-
buks.

— Ko tu tāds drūms? — viņš jautāja. — Kaut
kas noticis?

— Nē, nekas īpašs, — es atbildēju. — Saņē-
mu no tantes apsveikuma telegrammu, bet mana
sieve un sievasmāte velns zina ko iedomājas.
Viena kliedz, ka es taisoties šķirties, otra, ka
mana tante gribot no mums naudu. Bet telegram-
mā nekas par to nav teikts.

— Vai tev telegramma ir līdzī? — Kazbuks
man jautāja.

— Jā, — es atbildēju un pasniedzu viņam to
nelaimīgo papīra strēmeli.

Izlasījis viņš iesmējās:

— Kas par mulķībām! Kur viņas to rāvušas?

— Es ar to pašu saku!

— Tur ir pavisam kaut kas cits! Nākošvasar
tava tante taisās braukt pie jums uz pāris mē-
nešiem ciemos. Un šķiet, ne viena, bet ar kādu
no saviem radniekiem, — Kazbuks līdzjūtīgi uz-
sita man uz pleca un aizgāja.

Pēc darba es ieskrēju pastā un aizsūtīju at-
bildes telegrammu:

«Dārgā tante! Paldies par apsveikumu. Labu
veselību un daudz laimes! Tavs Jāzeps.»

Domāju, viņa sapratis, ka šķirties es netaisos,

ka pēc ledusskapja iegādes esmu iekritis parādos,
bet vasarā braucu prom uz kvalifikācijas
palielināšanai.

Kā izcibēja satirisks raksts

Pavisam nesen kādā vaļsirdīgā sarunā pie apaļā galda viens no redakcijas darbiniekiem pavēstīja:

— Mūsu saīftras harpūnu smalles
pārāk maz tiek vērstas pret tām
trim valzivīm, uz kurām balstās ra-
žošanas negatīvie faktori!

Mēs, protams, painteresējāmies, ko mūsu godājamais kolēģis uzskata par galvenajām ražošanas attīstības brežņem. Viņš lūda! sniedza ļoti lakonisku, bet izsmelošu atbildi:

— Kadru mainība, darbalaika zudumi un slikta darba disciplīna!

— Bet kā tad ar sadzīves apstākļiem? — mēs neatkāpāmies. — Kā ar īpašībām darba laikā, ar sturmēšanu?

Kolēģis tomēr neapjuka. Ne aci
nepamirkšķinājis, viņš atteica:

— Arī šie faktori izriet no jau minētajām valstīm.

Toreiz nolēmām, ka par visām šīm nebušanām noteikti jāpublicē presē viens pamatīgs raksts, lai reizē par visām reizēm novāktu piedauzības akmeņus mūsu ražošanas attīstības ceļā. Šajā nolūkā ieradāmies PSRS Jūras flotes ministrijas Rīgas kuģu remonta rūpnīcā un, ļoti kauliniecišķi noskaņoti, tūdaļ ķērāmies vērsim pie raksti:

— Kur jums te ir birokrāti, slaisti un žūpas? Mēs gribam viņus satriekt pīšļos!

Rūpnīcas arodbiedrības komitejas
 ļaudis noplātīja rokas un paskaidro-
 ja mums, ka nebūšot tik viegli sa-
 meklēt kādu slauistu vai žūpu. Tie te
 esot tikpat kā izskausti. Birokrātij?
 Hm, varbūt kāds sīciņš vēl būs aiz-
 ķēries, bet diez vai par viņu vērts
 rakstīt...

— Nekas, nekas, paskafīsimies, — mēs moži runājam. — Vediet vien viņu šurp! Bet pagaidām, kamēr viņu sameklēsiet, varbūt pamāģināsim noskaidrot, kā pie jums ir ar šturmešanu. Kā esam dzirdējuši, daudzu rūpnīcu administrācija ar to nekādi neliek galā!

— Arī mūsu administrācijai nav viegli. Tiklīdz kāda ceha priekšnieks sāk organizēt virsmodu darbu, tā tūlīt rūpnīcas arodbiedrības komiteja pieprasa — lūdzu, esiet tik laipni un iesniedziet mums tehniski pamatotus aprēķinus par šādu darbu nepieciešamību. Un vēl: ko jūs domājat darīt, lai šāda nepieciešamība neatkārtotos!

— Un ko viņi domā darīt?
— Viņi ir spiesti domāt daudz! Mūsu dienās citādi vairs nevar. Un šis darbs...

— Sturmēšana, — mēs pateicām priekšā.

— Gluži par sturmēšanu to vairs nevar saukt, — rūpnīcas komitejas ļaudis paskaidroja. — Šis virsstundu darbs nekāds īlais vairs nav. Ne salīdzināt nevar ar to, kas bija pirms gadiem trim četriem.

Mēs sapratām, ka būs jāatsakās no tēmas par sturmēšanu, tādēļ tūlī ķērāmiēs kļāt vienai no lielajām valzivīm.

— Kadru mainībal — mēs šāvām
ārā.

To nu gan nevajadzēja pieminēt!
Mūsu sarunu biedri tūdaļ vilka mu-
gurā mēteļus un aicināja mūs ārā.

— Nāciet, — viņi vedināja, — paskatieties, kā pie mums cīnās pret kadru mainību!

Neko darīt, bija jāiet. Uz jauno dzīvojamo rajonu, kur 440 rūpnīcā strādājošo ģimenes dabūjušas dzīvokļus, pēc tam gājām uz četriem jaunajiem bērnudarziem. Tas viss uzcelts pēdējā piecgadā. Tad mums vajadzēja aplūkot agregātu, kas pats notīra no kuģa bortiem rūsu un veco krāsu, lūlīt pēc tam vērojām, kā darbojas oriģināls kuģu krāsošanas aparāts.

— Agrāk visus šos darbus darījām ar rokām, — rūpnīcas strādnieki mums pavēstīja.

Garām ar divriteņiem aizbrauca
daži vīri.

— Tie ir elektriķi, — mūsu pavadoni paskaidroja. — Rūpnīca liela, visur ar kājām izskraidīt grūti, tāpēc iedevām viņiem velosipēdus, lai brauc.

Mēs sapratām, ka par kadru mainību arī šeit raksts neiznāks. Īpaši jau tādēļ vien ne, ka pēdējos piecos gados tā rūpnīcā samazinājusies divkārt. Tādēļ ķērāmies pie nākošā jautājuma.

— Sakiet, kā pie jums ar iedzeršanu? Ar darba laika zudumiem?

Tas bija, lā sakot, pēdējais salminš. Par to dabūjām pārliecināties visai drīz, kad sākam pētīt, ko tad īsti ir veikusi rūpnīcas arodkomiteja kopā ar administrāciju. Kā viņi panākuši, ka uzņēmumā praktiski nav vairs dikstāves, ka iet mazumā, iznīkst darba disciplīnas pārkāpēji. Izrādījās, ka arī darba laika zudumi dažos gados samazinājušies par vienu trešdaļu.

Žel, bet rādās, ka mūsu prasīgie
 lasītāji tā arī nedabūs papriecāties,
 kā «Dadzis» ar saviem dzeloņiem
 pēnīti baksta darba disciplīnas grā-
 vājus, apkārtafaigulus, nemākulīgus
 vadītājus un citus negatīvus darbo-
 bus.

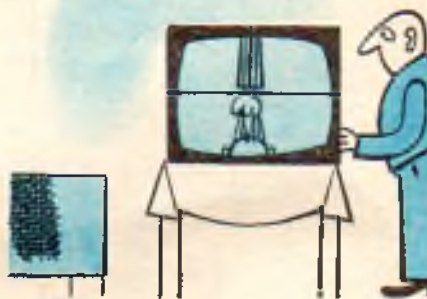
— Pagaidiet, pagaidiet, — mēs
pāķāni atcerējāmies. — Pirmie jūs
teicāt, ka rūpnīcā vēl esot sastopa-
mi birokrāti. Dodiet viņus šurp, un
mēs parādīsim lastīgājiem viņu grei-
zās sejas vissatriskākojās krāsās!

Arodkomitejas ļaudis uz mirkli samulsa, pēc tam pasmaidīja un teica:

— Verat uzskafiti, ka mēs paši tieši birokrātijā esam! Mēs vērojam un aizrādām rūpnīcās administrācijai, lai tā rūpnīcā levēro ikvienu darba ietekmēdošāna kodeksa burtu. Tāpat iznāc, ka mēs esam burtā kapi! Bet toties mūsu rūpnīcā nevienam nav iemesla sūdzēties par administrācijas patvaldību.

Tu tev nu bijal Nekāds satrīskais raksts no tādām fakliem neiznāks. Bet, kas zina, varbūt tas ir pat labāki.

B. KRASTINŠ

I. MELGAIL

— KA TU AR MANU SIEVU, TO ES VĒL P
CIESTU. BET BĒRT PELNUS UZ GALVASI

STARP CITU

Mēkas 15 nevelcina radošās enerģijas uzkrāšanos kā tās patērēšana.

Ja atrasties radzeslokā, tad tīkal ne zem mikroskopā.

Katrā daļves drāmā piedalās ne tikai darbojošās personas, bet arī nedarbojošās.

Spēka pētīšana daļkārt ir bezspēcības pazīme.

Starp divām it kā līdzīgām frāzēm — «Jūs man neesat pāris» un «Es jums neesmu pāris» — ir milzīga starpība.

Cilvēks, kurī neprot priecāties par cita sasniegumiem, diez vai kādu iepriecinās ar saviem.

Principālais muļķis ir divkārtis muļķis.

C. MELAMEDS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Saīs apmeklē savu sadimūšo kalpotāju.

— Man bija aizdomas, ka jūs aizmūlājat, Smīl, bet tagad es ar prieku pārliecinājos, ka jūs tālām esat aizmūsi!

— Tālād mēbeles un visas pārējās mūjas lietas mūs daļšim uz pusēm bez kādiem tračiem. Tu esi ar mieru!

— Protams.

— Un norūnkšim, ka saglēbāsim normālas cilvēciskas attiecības. Ja satiksīmes, mierīgi sarīvēcināsimies...

— Noteikti.

— Un šīrīšanās laikā izīvēsim kopēji, bez izīvēcīmes un pārmērtībām. Pīkrīti!

— Pīkrīti.

— Tad ir jauki, un tagad pāsteigsīmes — pēc desmit minūēm mūsu laulības!

— Es domāju, jums vajadzētu pami no manis par mūtu griešu divreiz mazāk — man tāču mūtu tūpat kā vaīrs nav.

— Aizīkīl! Bet pami, lūdz, vā, ka mums tagad vajadzīgs divreiz vairāk laika jūsu mūtu meklīšanai nekā to griešanai!

— Jūs grībat šīrīties no šīrītes. Būtu kungst! Bet jūs tāču esat nodzīvījis ar viņu divdesmit gadu!

— Val, pēc jūsu domām, šīrītais kungs, es vēl neesmu pīrīkams daudz cietīst!

— TU STĀSTĪJI, KA VIŅŠ ESOT TAVS BĒRĪBAS DRAUGS, KOPĀ ZEM GALDA STAIGĀJUŠI...

— JĀ, REDZI, ZEM LETES NEESAM KOPĀ STAIGĀJUŠI...

U. MEZAVILKS

I. MELGAILIS

Par sūdzēšanos

Varbūt tagad tāda mode, varbūt nepieciešamība, bet cilvēki sākuši bezgalīgi sūdzēties. Dažkārt gadās tā: tu izdari cilvēkam labu, palīdzī viņam grūtā brīdī, bet pateicības vietā viņš raksta uz malu maļām žēlabas. Un rodas veseļa nepatīkšanu ķēdīte, kurai galus pēc tam savākt nav nemaz tik viegli.

Aizved, piemēram, pilsonis S. Krīvēns uz ražošanas apvienības «Elektrons» Daugavpils uzņēmuma Zariņu pieņemšanas punktu veļas mazgājamo mašīnu. Brašle remontmeistari kvīlī Nr. 147467 leraksta: pieņemts remontā 1979. gada 21. augustā, nepieciešams nomaiņīt gumijas caurules, 2 gab.

Pēc zināma laika S. Krīvēns brauc saņemt savu veļas mazgājamo mašīnu, un viņam to arī izsniedz. Tikai izsniedzot paziņo:

— Zināt, mēs nomainījām ne tikai caurules, bet arī motoru un sūkni!

Laimīgais izremontētās veļas mazgājamās mašīnas īpašnieks kasa pakausi, jo skaidri atceras, ka mašīnas motors un sūknis līdz pat pēdējam brīdī bija strādājuši nevainojami. Viņa pārdomas pārtrauc remontvīru faktisks aizrādījums:

— Un tādēļ remonts maksā dārgāk...

Pārsteigtais klients tomēr nesaprot, kāpēc viens derīgs agregāts bija jānomaina ar otru, kura derīgums turklāt plēdzes ceļā vēl nav pārbaudīts. Viņš sāk žēloties un pleprasa, lai viņam atdod iepriekšējo motoru.

Kaut gan sākumā minējām, ka tādas sūdzēšanās nekad pie laba gala neved, šoreiz tomēr rādījās, ka viss beigsies lielski: neapmierinātais pilsonis saņem sadzīves pakalpojuma ministra vietnieka J. Bočarova vēstuli Nr. 4-33/80ž, kas rakstīta 1980. gada 3. martā. Tajā viņam paskaidro, ka pēc 10. marta savu veļas mazgājamo mašīnu viņš varēs saņemt. Un līdz ar to incidents, tā sakot, būtu izsmelts.

Te gan jāpiebilst: savu mašīnu S. Krīvēns nav saņēmis vēl šodien.

Tikai nevajag domāt, ka viņš tāpēc lūtas piemēnīs. Viņš zina — pēc 1980. gada marta savu veļas mazgājamo mašīnu viņš saņems. Agrāk vai vēlāk — tam vaīrs nav būtiskas nozīmes. Tādēļ arī žēloties nav vērts, jo ikviens sūdzība, kā noskaidrojām, rada nepatīkšanu ķēdīti, kurai galus nav nemaz tik viegli savākt.

G. ANDRIKA

Replika no zāles

Kāpj vēluks tribīnē
Un mazdārzīņus slavē:
«Pa zemi rakņāties
Neviens lai nenokavē!

Kad draugos nebiju
Vēl pats ar zemi, sauli,
Man nāca reiboņi
Un čikstēt mēdza kauli.

Beļ nu no briža tā,
Kopš dārzā zemi roku,
Man kaulos čikstieni
Nost ņemti kā ar roku.»

Sai brīdī publikā
Kāds noklepojas sauja,
Uz augšu bārdū ceļ
Un referentam tauja:

«Varbūt no vecuma
Tev, biedrit, biezas ausis
Un tālab čikstienus
Vairs kaulos nesaklausī?»

DZIDRA RINKULE-ZEMZARE

Zvirgzdi

Viņš vakar teica «jā»,
Bet šodien saka «nē»,
Un rīt viņš teiks «varbūt»,
Kas drīz par «jā» var kļūt.
Un tā viņš allaž teiks
Un paliks dzīvs un sveiks,
Un neko neiesāks,
Un neko nenobeigs.

Lai kādi aunam ragi,
Viņš neblēs, ka tie smagi...

ANDRIS BRIEDIS

O, dzeja!

Kolhoza kluba lielajā zālē no-
tikis dzejnieka N. literārs va-
kars. Piedalīsies vīru vokālais an-
samblis «Klaviers», daudzlīdņu
vecu ļaužu deju kolektīvs, pūtē-
ju orķestris «Rags».

Apsveicējus lūdz reģistrēties
stundu pirms sarīkojuma sākuma.
Vakarā dzejnieks lasīs visus
trīs savus dzejoļus.

Pazīšu!

Ir tomēr svarīgi pazīt pašam
sevil! Un, kā liecina daudzi testi,
to var izdarīt, atbildot uz jau-
tājumiem.

Sagudroju arī es simt jautāju-
mus. Un tagad uz tiem gaidu go-
dīgas atbildes. No sevis.

Beidzot sevi iepazīšul

Raizes

Grezno mēbeļu veikalā «Elegant» baronese Solovejčika iegādājās savam priekšnamam plastikāta mēbeļu komplektu «Sans Souci», Malaizijas republikas ražojumu. Dārijums izdevās, pateicoties veikalveža Zapravas ārkārtīgajai laipnībai, ar viņu mums jau gadiem bija lieliskas attiecības.

Nākamajā rītā veikalvedis Zaprava negaidīti piezvanīja Patašonskim.

— Droši vien baronese Solovejčika grib iekombinēt man kādu blaški, — viņš sāji teica. — Ja viņa ieradīsies ar blaški, jūtīšos aizskarts.

— Aizskarts? — Patašonskis brīnījās.

— Aizskarts, — veikalvedis Zaprava apstiprināja. — Aizskarts un apvainots.

Mēs tieši tobrīd atradāmies pie Patašonska.

— Zaprava negrib blaški, — Patašonskis teica, ar plaukstu aizsedzis klausuli.

— Labi, — baronese Solovejčika sacīja.

— Man ir konfekšu kārba.

Patašonskis palocīja galvu.

— Varbūt konfektītes? — viņš teica telefonā.

— Nekādu konfekšul — veikalvedis Zaprava sašuta. — Es vispār nepieņemu dāvanas. Patašonskis aizsedza klausuli un atstāja, ko teicis Zaprava.

Mums visiem radās nepatīkama sajūta.

— Viņš ir apvainojies, vai? — baronese jautāja.

Patašonskis paraustīja plecus.

— Varbūt revanšējoties kaut ko izdarīt viņa labā? — dzejnieks Košons ierosināja.

Baronese bija ar mieru. Patašonskis atkātoja piedāvājumu.

— Nē, nē un nē! — Zaprava teica.

— Nekādu pateicību, nekādu laipnību, nekādu dāvanu, nekādu mājās ceptu tortu, nekādu mājās brūvējumu un cepumu!

Patašonskis brīdī kļusēja.

Pēkšņi viņam iesāvēs prātā gaiša doma.

— Skaidru naudu? — viņš jautāja.

— To var! — veikalvedis Zaprava atbildēja. — Naudu var!

Atviegloti nopūtāmies.

Veikalvedis Zaprava nobija apvainojies.

Skrūvītes

Direktora slikto noskaņojumu varēja saprast — viņš bija nopircis grāmatu sekciju, taču skrūves, ar ko šo sekciju saskrūvēt, ceļā kaut kur pazaudējies. Un — liktena ironija — viņš vadīja uzņēmumu, kas tieši tādas skrūves ražoja!

Skrūvju pazušana bija stipri sabojājusi direktora garastāvokli, un viņš nolēma sabojāt to arī citiem. Vespirms Gurķītim.

Gurķītis torīt bija paspējis salāpīties, tāpēc izskatījās tīri zīrgts. Taču direktoru tas nespēja iezēlināt.

— Par taviem augstajiem rādītājiem esmu informēts, — direktors nodārdināja, līdzko Gurķītis bija ienācis, — izdzer divas pudeles viņa vienā maiņā — tas nav joks! Bet nu pietiek! Te, lūk, ir pavēle. Atļaišana no darba par sistemātisku žūpošanu!

Gurķītis satrūkās.

— Apžēlojieties! — viņš iesaucās. — Pie tā taču vainīgi arī citi — neviens nav pat mēģinājis mani pāraudzīnāt! Bet jācieš man vienam. Nav taisnīgi, biedri direktori!

— Toties tu esi krietni pūlējies, izaudzinādam veselu baru potenciālu dzērāju! Diezgan! Būs tā, kā es teicul

— Gurķītis tomēr joprojām nezaudēja cerības izķepuroties. Viņš labi pazina savu direktoru — viņam dusmas ātri uzliesmoja, bet tikpat ātri apdzisa. Te bija jārikojas ar apdomu.

— Nu kāpēc tad uzreiz pavēli, — viņš debeszilām actiņām lūdzoši pavērās direktorā, — varbūt sākumam izsāciet rājienu. Kaut vai stingro. Ticiet man, es to ļoti sāpīgi pārzdvošu.

Direktors pēkšņi atcerējās, ka viņš sen jau nebija izteicis nevienu rājienu, kaut arī to bija pelnījis ne tikai Gurķītis vien. Jā, viņš bija pārāk mikstsirdīgs. Vai citādi sieva varētu viņu, atbildīgu darbinieku, strostēt kā tādu puiku par pazaudētām skrūvēm? Protams, nē. Un direktors nolēma turpmāk rīkoties stingri

un noteikti. Rīkoties tā, lai viņa autoritāte neciestu nedz darbā, nedz mājās. Un pirmais uz savas ādas to izjuta Gurķītis.

— Par rājienu vari nebēdāt, — brīdī padomājis, direktors cieti teica, — būs tev rājiens! Tas būs administratīvais sods, bet, lai izpirktu savu vainu, ar to vien, Gurķīti, nepietiek. Nu padomā pats, tavu izdarību dēļ man jānervozē. Ja augšā uzzinās, ka es ar tādiem plēnciem kā tu nespēju tikt galā, vari būt drošs, galvīņu man par to neviens negludīs.

— Piedodiet, es nekad vairs tā nedarišu! — Gurķītis iesnukstējās. — It nekad!

— Nē! — direktors bija nelokāms. — Tev sava vaina būs jāizpēr! Redzi, man radās vajadzība pēc skrūvēm... Pēc pārdesmit, ne vairāk.

Gurķītis atviegloti nopūtās.

— Es tūlīt, — viņš priecīgi iesaucās, — tūlīt atstiepsu. Kaut vai tonnu!

— Nekādā gadījumā, — direktors Gurķīti apturēja. — Šīs skrūves tu man izgatavosi pēc darba laika. No ietaupītām izejvielām.

— Nu ko jūs, biedri direktori, — Gurķītis apjuka, — es nevaru. Lūk, paskatieties — man rokas tric kā galēns.

— Kā tad tā? — direktors pārsteigts iesaucās. — Vai tiešām tu nevari saņemties?!

— Nevaru, — Gurķītis skumji pamāja un nodūra acis, — esmu provējis, bet kaut kā nesanāk.

— Zēl! Nu tad sēdies un raksti atlūgumu! Diezgan ar tevi esmu auklējies, pietiek!

— Nu kāpēc tad uzreiz atlūgumu, varbūt es tomēr tās skrūvītes...

Otrā rītā Gurķītis uz direktora galda nolika pārdesmit glītas skrūvītes. Un viņš bija skaidrs, tik skaidrs kā stiklīns!

«Skaties!» direktors nodomāja. «Ja man katru dienu pazustu skrūvītes, viņš varbūt atmestu dzeršanu pavisam!»

A. DZIRNIS

DRAUGU HUMORS

H. HIBUSS
(«Pliķers», Tallina)

A. DELTUVA
(«Šluota», Vija)

— MELPOMĒNA! GRĀCIJA! TERPSIHORAI!...

V. ZELINSKIS
(«Perec», Kijeva)

A. MERZLIKIN
(«Kiperuša», Kišineva)

— NU, KĀ TAD TOMĒR PALIEK — BŪT VAI NEBŪT!

V. KOSMILINS
(«Čajan», Kazana)

— PIE MUMS PASŪTA UZVALKUS GALVENOKĀRT SVARCĒLĀJI UN ČIKSTON

J. UZBJAKOV
(«Krokodil», Maskava)

VAI TAS NAV BRĪNIŠĶĪGI!

Līdz šim pret grūtsirdību un nomāktu garastāvokli medicīna nezināja zāļu. Tagad, pateicoties zinātnes straujajai attīstībai, šo problēmu izdevies pilnīgi atrisināt. Ir pierādīts, ka grūtsirdību ātri un droši var izārstēt ar zābaku. Turklāt zābaks var būt jebkuras krāsas un fasona, taču viens nosacījums jāņem vērā — tam obligāti jābūt ar rāvējslēdzēju.

Arslēšanās noliek ļoti vienkārši. Grūtsirdīgais zābaku uzvelk kājās un sāk tos valkāt. Pēc zināma laika, kā to pierādījusi statistika, vismaz viena zābaka rāvējslēdzējs sabojājas. Grūtsirdīgais aiznes zābaku uz apavu labošanas darbnīcu. Tur viņam laipni paskaidro, ka rāvējslēdzējus šeit nelabo. Otrā darbnīcā viņš saņem tādu pašu atbildi un dodas uz trešo. Tā viņš staigā, staigā, kamēr atrod darbnīcu, kur minētos apavus labo. Bet tikai pirmdienās no rītiem, kamēr nav izsmelts rāvējslēdzēju limits. Grūtsirdīgais ierodas, kā dziesmā sacīts, no rīta mazā gaismiņā, bet — ak vai! — pie darbnīcas durvīm sāv gara rinda, un visiem rindā stāvētājiem ir padusē zābaki ar bojātiem rāvējslēdzējiem.

Kad pie zābaku nodošanas tiek grūtsirdīgais, limits, protams, ir izsmelts. Vai nākošajā pirmdienā darbnīcā rāvējslēdzēji būs? Iespējams. Pat ļoti iespējams...

Tā grūtsirdīgais ar saviem bojātajiem zābakiem noslaigā pa darbnīcām nedēļu, divas nedēļas un, skaties, pēc mēneša kādu rītu viņam uzsmaida necerēta laime — zābaku pieņem! Tajā brīdī grūtsirdīgais iegavilējas, viņš ir tik priecīgs, ka gribētu apkampt visu pasauli, visus cilvēkus, tai skaitā arī Sadzīves pakalpojumu ministrijas darbiniekus.

Līdz ar to grūtsirdīgais ir iemācījies smaidīt un priecāties par dzīvi. Cilīem vārdiem sakot, viņš ir izārstēts. Vai tas nav brīnišķīgi?

NOSLĒPUMAINS NOSLĒPUMS

Mūs visus ļoti interesē noslēpumainas parādības. Jo parādība noslēpumaināka, jo interesantāka. Minēsim kaut vai Bermudu frīstūrī, lidojošos šķīvīšus un būtnes no svešām planētām. Bezgala interesanti!

Tomēr, lai arī cik neticami tas izklausītos, netrūkst cilvēku, kam noslēpumainas parādības ir pilnīgi vienaldzīgas. Viņus nespēj ieinteresēt pat tik dīvaina dabas mīkla kā pārdabiskais remonta paradokss.

Tas, protams, ir viens no lielākajiem mūsdienu noslēpumiem. Noslēpuma būtība ir ļoti vienkārša — pēc kapitālā remonta dzīvojamā māja preļēji loģiskam saprātam kļūst daudz aukstāka nekā pirms remonta. Kurini, cik gribi, bet jāsaistī tik un tā. Piemēram, Pāvilstā, Komjaunatnes ielā 5, ir māja, kur pēc kapitālā remonta pie sienām nedrīkst piekārt bildes — vējš, pa šķīrbām pūdzams, tās pašāveīgi šūpo un klabina.

Līdzīgā situācijā nonākuši Irnieki, kas dzīvo Smiltēnē, Raiņa ielā 9. Arī tur dzīvokļos pēc kapitālā remonta vējš plivina visu, ko var paplavināt.

Tas, protams, ir ārkārtīgi noslēpumaini. Pirms remonta neplivināja, bet tagad plivina! Ar prātu spriežot, tik pārdabisku parādību priekšā neviens nevarētu palikt vienaldzīgs.

Un tomēr paliek. Gan Liepājas, gan Valkas rajonu dzīvokļu pārvalžu darbiniekus šo pārdabisko parādību cēloņi vēl īsti nav ieinteresējuši. Kāpēc nav ieinteresējuši, neviens nezina. Ar vārdus sakot, jauns noslēpums. Turklāt nevis kaut kāds, bet absolūti noslēpumains noslēpums!

A. TSAIS,
zinātņu kandidāts

AZDAUTS NAIMANOVS,
nogāju rakstnieks

GODS PIRMAJĀ VIETĀ

Nainaja nopirka inkubatora cāļus un nedeva Kuanajam mēru, lai viņš uztaisot ņem dzirdinātavu. Beidzot Kuanajs paņēma rīkus, naglas un ķērās pie darba. Tomēr pabeigti dzirdinātavu nepaguva, jo viņu steigzami izsauca uz darbavietu un aizsūtīja komandējumā.

Kad Kuanajs pārbrauca, sleja viņam tūlītī pavēlēja:

- Ātri ej pabeidz darbu!
- Kādu darbu!
- Viņš jau ir aizmirsis! Cāļiem dzirdinātavu!

Nogurušais Kuanajs sadusmojās:

- Vēlāk nobeigšu! Jāatpūšas,
- Vēlāk atpūtīsies! Cāļi nevar gaidīt!

— Bet ja nu es komandējumā būtu nomiris, ko tad tavi cāļi darītu!

— Redz, ko izdomājis! Vispirms padari darbu, bet pēc tam mirsti, cik tev patīk!

— Ak tā tu rūpējies par savu vīru! — Kuanajs rūgti nopūtās.

— Kaut kāda nieka dzirdinātava tev ir dārgāka par manu dzīvību.

— Vai, allahi! — Nainaja iesaucās. — Šī cilvēka nepateicība ir tikpat liela, cik viņa slinkums! Es par viņu nerūpējošies! Ja tu nomirst, nepabeidz dzirdinātavu, tā būtu jāpabeidz manam nākamajam vīram. Ko viņš par tevi domātu! Viņš domātu, ka manā mājā nekad nav bijis tīra vīrleša! Es sargāju tavu dzīgīta godu, kurš, kā tas katram zenķim zināms, ir dārgāks par cilvēka dzīvību!

PIE MUMS
NESMĒKĒ!

PIE MUMS
NESMĒKĒ!

E. RUSMANIS

M. RAMEŠ

Par kamieļiem un elektroniku

Pamēģini ar zīmuli uz papīra izskaitļot savus personiskos bioritmus kaut vai vienam mēnesim — acis kļūs raibas. Bet ar elektronu skaitļojamo mašīnu acumirkļis, un lieta darīta veselam gadam uz priekšu! Skaties un priecāties! Mans kolēģis ESM izskaitļotos gada bioritmus pakāra darbā pie sienas. Tiklīdz viņam lika kaut ko darīt, kolēģis brīdi pētīja savu bioritmu līknes un tad paziņoja: — Piedodiet, godātie, bet šodien nekādi... Šodien man ir kritiskais datums. Pienāciet rīt! Atklāti sakot, bioritmos slēptās iespējas man šausmīgi iepatikās. Ja dzīvē gadās kādas nepatīkšanas, paraugies uz šiem bioritmamiem — un redzēsi, ka tajos nav kritiski datumu vien, bet priekšā būs arī jaukas un saulainas dienas.

Atlika vienīgi sameklēt piemērotu skaitļojamo mašīnu. Es aizgāju uz LPSR Vietējās rūpniecības ministrijas Automatizētās vadības sistēmu (AVS) nodaļu. Jo kārtīga AVS nav iedomājama bez ESM.

— Vai jūs nebūtu tik mīli un neizskaitļotu man sevīski optimistiskos bioritmus, — vaicāju. — Tāds, lai saulīte pa zemes virsu ripo, pukītes zied un putniņi dzied.

— Lūdzul! — AVS nodaļas vadītājs topošais zinātnu kandidāts E. Jaunzems piekrita. — Mūsu mašina spēj visu!

Man šāds apgalvojums šķita nedaudz pārspīlēts. Tāpat kā precību sludinājumi «Reklāmas Pielikumā». Arī tur cilvēki ir glīti, slaidi, nedzērāji, nesmekētāji un spēj visu.

Taču darbinieki palika pie sava. Nodaļas vadītāja vietnieks J. Ozols un galvenais konstruktors J. Sims aizveda mani pie mašīnas. Pareizāk sakot, pie lieliem pelēkiem metāla skapjiem, kuru iekšās kaut kas dūca, rūca un pūta.

— Tas ir mūsu prieks, cerība un lepnums — lieliska skaitļojamā mašina, — man skaidroja. — Bez tās mēs būtu melni un maziņi, jo mūsu sistēmas fabrikas, uzņēmumi un ražošanas apvienības gadā ražo ap trīstūkstoš dažnedažādu izstrādājumu par divsimt miljoniem rubļu. Ar parastajiem vadības panēmieniem orientēties šādā sortimenta lērumā nebūtu iespējams. Tikai pateicoties ESM mēs varam nekavējoties reaģēt uz tirgus konjunktūru, nomainīt novecojušus ražojumus un ieviešot jaunus.

Es ar cieņu palūkojos uz pelēkajiem skapjiem. Tie joprojām miermīgi dūca. Nekas neliecināja, ka šāds skapis spētu piespiest ražotājus nomainīt aizvēsturiskus izstrādājumus pret supermoderniem.

— Un kā vēl spēj! — nodaļas vadītājs teica. — Saskaņā ar republikas AVS kompleksās attīstības programmu mēs aizvadītājā piecgadē izstrādājām un ieviesām tehniski ekonomiskās plānošanas sistēmu. Tagad ikviens mūsu uzņēmuma vadītājs isā laikā sprīdi var izskaitļot plāna izpildes variantus. Nemot vērā ienākumus, darba ražīguma uzlabošanu un citus rādītājus. Vadītājam atliek izvēlēties visoptimālāko variantu un ķerties plānam pie rāgiem.

Tomēr es nebiju vakarējais.

— Bet vai mašina ņem vērā, ka viens otrs rūpnīcā dažbrīd stiepj gumiju? — vaicāju. — Ka mēneša beigās notiek sturmēšana?

— Izslēgts! — galvenais konstruktors paziņoja. — Bez šaubām, mēs skaitļošanas praksē varētu ieviest arī gurkošanas koeficientu. Taču nedrīkst pacelt gurkošanas elektronu līmeni! Mēs gluži vienkārši aprēķinājam iekārtu un darbāldu noslogojuma koeficientu. Un atklājās, ka dažviet tas ir visai zems. Līdz ar to, ja agrāk mēs nojautām, ka šur tur gurkojas, tagad mēs skaidri zinām, kas, kur un kad gurkojas.

Acīmredzot manā sejā atspoguļojās pārsteigums, jo ESM apkalpe sāka smaidīt.

— Tas ir tīrais nieks! — teica nodaļas vadītājs. — Ja vēlaties, mašina jums par godu nospēlēs Oginska polonēzi.

Un mašina nospēlēja. Vispirms polonēzi. Pēc tam dažas estrādes dziesmas. Un pēdējām vēl dažus skandarbus no klasikas pūra.

— Skaidrs! — iesaucos. — Jūs ieprogramējāt, lai mašina spēlē, un tā spēlē. Tas ir tikpat kā ar norādījumiem no ministrijas. Ko liks, to darīs...

— Viss atkarīgs no pasūtītājiem, — galvenais konstruktors piekrita. — Kādus skaitļus mašīnai dos iekšā, no tādiem aprēķinās rezultātu...

— Es došu visglītākos, visoptimistiskākos datus! — apsoliāju. — Pat nedaudz labākus nekā īstenībā.

Darbinieki sāka smieties.

— Nudien, kā dažs mūsu uzņēmumu vadītājs! — viņi sacīja. — Viņi arī vēlas iesmērēt ESM izcilī glītus ciparus, lai saņemtu iespējami glītu rezultātu. Lai to kaut cik apkarotu, mēs esam izstrādājuši operatīvās pārvaldes sistēmu. Uzņēmumi pa teletaiņu ik dienas pārvalda mums visas nepieciešamās ziņas, un mēs izskaitļojam, kā uzņēmumam vai ražošanas apvienībai kļāsies ar plāna izpildi tuvākā laikā un līdz mēneša beigām. Vēl mēs izstrādājam uzdevumu izpildes kontroles sistēmu. Agrāk varēja uzdot un aizmirst. Tagad, ja kāds vadītājs nepilda uzdoto, mašina viņam to atgādina.

Es ledomājos vadītāju, kuram mašina atgādina par neizpildītiem darbiem. Diezgan anekdotiska un kuteļīga situācija!

— Vēl kuteļīgāka tā kļuva, kad mēs guvām iespēju aprēķināt līdz grama desmitdaļai, cik tieši izejvielu būs nepieciešams tam vai citam uzņēmumam.

— Tas taču ir brīnišķīgi! — es iesaucos. — Nav vis! — AVS darbinieki atbildēja.

— Vai jūs zināt anekdoti par sagādnieku un kamieli ar trim kupriem?

Anekdoti es zināju. Sagādnieks, lai tiktu pie parasta divkuprainā kamiela, pieprasīja kamieli ar trim kupriem. Jo zināja, ka augstāk sēdošās instances vienu kupri fondu tautības labad vienlaigi nogriezīs nost.

— Mūsu aprēķinātajam izejvielu daudzumam, prasti izsakoties, arī brīžiem vienu kupri nogriez, — AVS vadība nopūtās. — Ko lai

dara — nav viegli pierast pie tā, ka var pieprasīt tieši tik, cik patiesām nepieciešams. Mēs ar savu elektroniku šai domāšanas inercē brīžiem esam tādi kā baltās vārns...

— Tātad jūs aprēķinos trešā kupra nav? — vaicāju.

Vadība nedaudz apjukā.

— Ej nu sažini... Nevienam juridiski šodien nav atbildīgs par tiem skaitļiem, ko mums iesniedz. Dažā labā uzņēmumā vadītājs vispirms dod norādījumus savai grāmatvedībai sameklēt vēlamos skaitļus, grāmatveži, nabadziņi, vismaz nedēļu līdz vēlai naktij dancina savus aritmometrus un kalkulatorus, lai sagatavotu iespējami ērtus skaitļus, vadītājs šos skaitļus iesniedz mums un mēs...

— Mēs iegūstam rezultātu, kas ir izdevīgs un parocīgs ražotājiem, bet nebūt neatspoguļo faktisko stāvokli, — b. Jaunzems precizēja.

— Bet ko lai dara? — galvenais konstruktors nopūtās. — Ja nepareizus skaitļus iesniedz Statistikas pārvaldei, būs brēka līdz debesīm. Bet, ja ar nepareiziem datiem veltīgi tiek noslogota ESM, kas maksā miljonu, par to neatbild nevienam.

— Atklāti sakot, katrā uzņēmumā ar ministrijas pavēli ir nodibināta papildu štata vienība — AVS inženieris, — nodaļas vadītāja vietnieks J. Ozols pibilda. — Viņa pienākumos ietilpst arī kontrole. Diemžēl inženieris ir pakļauts nevis mums, bet uzņēmuma vadībai. Kā tautā saka — kā vāzūnā sēdi, tā dziesmiņu dzied...

— Un tomēr mūsu priekšlikumu ieviešana ražošanā ik gadu dod trīssimt tūkstošus tīras peļņas, — nodaļas vadītājs rezumēja. — Vārdu sakot, dodiet šurp savus datus un pēc piecām minūtēm jums būs bioritmi kā konfektes.

Es brīdi domāju. Godīgi sakot, iznāk kaut kā jocīgi. Cilvēks radija ESM un AVS, lai atvieglotu un uzlabotu darbu. Bet tagad viens otrs brīžiem dara visu, lai elektroniku izmantotu nevis darba uzlabošanai, bet laba iespaida radīšanai. Vai man vajadzētu būt slukākam par citiem?

— Piedodiet, bet man vispirms jāsaņemavas — es teicu. — Piekāpsu pēc pāris dienām.

Pārnācis mājās, apsēdināju visu gumiņu pie darba. Sieva klabināja no veikala papemtos skaitļus. Puika dīdija mikrokalculatoru. Es pats ar zīmuli un papīru meklēju visglītākos izejas datus. Pēc nedēļas dati bija rokā. Kad tos ielaida elektronu skaitļojamajā mašīnā, tā brīdi mirkšķināja spuldzītes dūca pukšķināja un visbeidzot izsniedza uz papīra nodrukātu bioritmu līkni. Ik diena, stunda tajā man bija saulaina un rozēm kaislīga...

Jā, starp citu — jaunajā piecgadē paredzēts izstrādāt kompleksu aprēķinu programmu. Tā atklāšot visas nepatīkības un novēršot šmūkšanās koeficientu, tas izskatīs tālāini, paliktu tikai divkuprainā kamieli ar abiem kupriem. Tas ir diezgan jautrīga.

Kas šaanā viss nenotiek pasaulē

Rietumvācijā dzīve nav vlegla. Lai uzlabotu bāra apgrozību, kāds Kīles restorāna īpašnieks nolēma apētēt pie viesu līdzjutības. Kā ziņo aģentūra «Associated Press», viņš pasūtījis papīra salvetes ar šādu tekstu: «Pēc tam, kad mēs samaksājam nodokli par tlesībām tirgoties un pārdot alkoholiskus dzērienus un demonstrēt saviem vlesiem izklaidējošu programmu, lenākumu nodokli un nodokli par nekustamo īpašumu, baznīcas nodokli, suņu nodokli, nodokli par lenākumiem no pamatkapitāla, iemaksas par sociālo un profesionālo apdrošināšanu, lemaksas pensiju fondam, lemaksas dzīvības apdrošināšanai, apdrošināšanai pret bezdarbu, ugunsgrēku un citām stihiskām nelaimēm, pēc tam, kad mēs bijām samaksājuši darbiniekiem algas, rēķinus par gāzes, ūdens un elektrības lietošanu, dūmeņu tīrīšanu, apkurināšanu, telefonu, avīzēm un žurnāliem, radio un TV, mums palika tikai tik daudz naudas, lai iespīestu šīs salvetes un lūgtu jūsu ierasties mūsu restorānā blešk.»

Sauda Arābijā atcelts likums, kas aizliedz šaha spēli. Līdz šim šī spēle tika atzīta kā pretvalstiska, jo tur bandiniekam ir iespēja nomatot karali.

VFR izdevniecība «Komm mit» ir laidusi klajā grāmatu «1000 rotas bērniem». To vidū ir arī šādas: «Trako nams», «Bērnu nolaupīšana», «Akla cilvēka apzagšana», «Pilsoņu karš», «Stepkavība deju zālē», «Aizsūtīšana uz vīnpasauli», «Bēru procesija», «Karātavas».

Pirms trim gadiem itāļu policija arestēja Fernando Peresu, jo viņš, izgērbies kails, kādā Romas parkā atvēsinājās pie strūklakas. Tagad fiesa Peresu atļaisnoja, pamatojot savu spriedumu ar to, ka Itālijā nav likuma, kas aizliegtu cilvēkam publiskā vietā uzturēties kailam.

Ķīmijas students Kriss Patriks Amerikas Savienotajās Valstīs uzstādījis rekordu ilgspēlējošu skapuplašu ēšanā. Līdz šim viņš notiesājis 4 plates, bet leplīnotas vēl divas.

77 gadus vecais Beļģijas karaļa tēvocis Šarls ir licis pārdot vairāksolīšanā savu naktstrauku un citas līdzīgas lietas. Viņš šādā veidā keitina savu ģimeni, kas daudzo skandālu dēļ viņu uzskatā par «melno avi».

Psihiatrs Edvards Šovs 13 gadus ir novērojis Sanfrancisko (ASV) policistus. Viņš konstatējis, ka tikai 5% likuma sargu ir pilnīgi veseli un spējīgi veikt savus pienākumus, 60% ir slimi,

bet izārstējami, turpretī 35 nav vairs ārstējami un apdraud sabiedrību.

Rietumeiropā kādā tūristle domātā brošūrā ir teikts: «Turkā spēkā ir tādi paši lelu kusbas notiekumi kā Eiropā, ta tie ir zināmi tikai nedaudzle turkiem.»

Knokē (Beļģijā) Beļģijas asociācija ir izslēgusi no sabiedru sarakstiem Hermani Lkontu. Tas nozīmē, ka viņš zādējis tlesības nodarbošes arī ārstā praksē. Kopš šī laika viņā policija, tās darbinieki blieļaužas viņa kabinetā, lai pliecinātos, ka viņš nepieņems slimniekus. Ko tad ārstis ir tēnogrēkojis! Viņš ir ārstējis rbadzīgus strādniekus bez atlīdzbas un reizēm pat pilnīgi pveltī tēm devis zāles. Tas b saniknojis viņa kolēģus.

V. MARKINS
(«Krokodil», Maskava)

LIELĀS AUSS PAVĒNĪ

Jorkšīras grāfistē, angļu pilsētiņas Menvithilas tuvumā, iekārtojus LAA — Lielā Amerikāņu Auss. Tiesa, pagaidām saīsinājums LAA neeksistē, pagaidām ir tikai NDA — Amerikāņu nacionālās drošības aģentūra. Šai aģentūrai tad arī pieder elektroniskā auss angļu zer Vesels bars amerikāņu spiegu, kas sēž superslepenos bunkuros netālo Menvithilas, kā ziņo angļu žurnāls «New Statesman», noklausot gandrīz vai visas Rietumeiropas telefona sarunas. Cuvums pēc tam tīškirots, filtrēts, sakārtots pa mapītēm un salikts pa plauktiņiem.

Tāpat kā jebkurai citai amerikāņu militārajai iestādei, arī Lielā Ausij ir tendence kļūt aizvien lielākai. Un var droši paredzēt, ka dviens švešu sarunu noklausīšanās meistaru šefs lūgs attiecīgai britu ministrijai piešķirt bāzes vajadzībām Menvithilā papildu platību. Dārgsabiedrotais, protams, netiks traumēts ar atteikumu. Tāpēc nav izslēgt ka amatā vecāks angļu ierēdnis piezvanīs amatā jaunākam — jau rīta, lai nezaudētu laiku — un pateiks:

— Excuse me, Bill, es droši vien traucēju jūs brokastīs, bet lieta steidzama. Sakarā ar mūsu draugu lūgumu no Auss. Jā, jā, no pašas! Lieta ir izlemta pozitīvi. Tāpēc aizbrauciet uz Ausi un pasak ka viņi var iežogot vēl kādu hektāru. Good bye, Bill!

— Kaut viņus pērkons! — Bils telks, likdams klausuli. — Kratu tagad uz Menvithilu! Kas tā par modī — zvanīt uz mājām. Oml ir atdzisusi viņu vērtīgo norādījumu dēļ! Mērij, mīlā, uzsildi, lūd omletli! Un neapūdi, velns lai tevi parauj!

Pēcpusdienā Bils jau ir Menvithilā un speras iekšā Lielās Amerikā Auss priekšnieka kabinetā.

Amerikāņu priekšnieks saņem angļu ierēdni ar možu «paldies».

— Piedodiet, par ko «paldies», ser? — ierēdnis brīnās.

— Par to pašu. Mums taču ir atļauts paplašināt bāzi par vihektāru. Kamēr jūs braucat šurp, mēs to jau iežogojām.

— Kā jūs to uzzinājāt?! Es taču, liekas, vēl ne vārdīpa nees teicis...

— Toties jūs šefs pāris vārdus pateica jums. Pa telefonu. nevēlaties paklausīties ierakstu?

— Tātad jūs arī mūs...

— Neņemiet jaunā, veco zēn. Tuviem draugiem savā starpā nedrīt būt noslēpumu. Starp citu, dodu jums draudzīgu padomu: nekildojiet ar sievu! Kur paliek jūsu angļu miers, veco zēn?

— Lai manī nosper pērkons, ja es, runādams ar sievu, nebiju nol klausulī!

— Ak, veco zēn, jūs nenovērtējat pietiekami augsti Nacionālās šības aģentūras tehnisko potenciālu.

AMERIKĀŅU BĀKA.

T. PINDAREVS

— Tu man tik maz ticī, ka tieši pirms medībām ej slaktēt trušīti!

«Dikobraz», Prāga

— Es taču tev teicu, ka viņš nenobeigsies no slāpēm!

«Stern», Hamburga

— Pēdējo reizi prasī: kurš svēda māksliniekam ar tomātu!

«Paris Match», Parīze

— Gribu zinēt visu pafiesību, doktor! Saprotat, uz pēcpusdienu esmu plerakstījusies pie savas frizieres.

«Punch», Londona

«Vie Nuove», Roma

«Urzica», Bukareste

— Pilnīgā kārtībā ir tikai jūsu bikšūti, godājamaist!

«Eulenspiegel», Berlīne

— Viņš laikam ir veterinārs...

«Paris Match», Parīze

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, M. Līmane (atb. sekretāre), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstņu daļai — 469568. Nodots salikšanai 07.01.81. Parakstīts iespiešanai 22.01.81. JT 00005. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiestl., 3,70 izd. l. Melns 106 000 eks. Pasūt. Nr. 28. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертлополх). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦН КП Латвии, 226081, Рига, ул. Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига 81, аб.я. 19. Дом печати, ул. Баласта дамбис, 3. 2,58 усл. печ. л., 3,70 изд. л.

